

idet de fandt, at de partier, som havde afvist regeringens oplæg, selv måtte prøve at danne en regering.

*Det konservative folkeparti* rådede Dronningen til at lade formanden for folketingets næststørste parti, *Poul Schlüter* (KF), lede forhandlingerne med partierne med henblik på at danne en flertalsregering.

Også *fremskridtspartiets* repræsentanter pegede på Poul Schlüter som forhandlingsleder med henblik på dannelsen af en stærk ikke-socialistisk regering med deltagelse af alle, der ønskede at deltage i »oprydningsarbejdet«.

*Det radikale venstre* pegede ligeledes på Poul Schlüter som forhandlingsleder og ønskede i øvrigt en flerårig bred samarbejdsregering.

Der var således repræsentanter for 51 af folketingets mandater, der pegede på Poul Schlüter som forhandlingsleder.

Repræsentanter for 40 mandater pegede på *Henning Christophersen* (V) som forhandlingsleder.

Disse repræsentanter omfattede følgende partier: *venstre*, der i øvrigt konstaterede behovet for et fornuftigt bredt samarbejde, *centrum-demokraterne* og *kristeligt folkeparti*.

*Socialistisk folkeparti* pegede på Anker Jørgensen (S) som forhandlingsleder, medens *venstresocialisterne* foreslog lrs. Kristian Mogensen.

Senere på eftermiddagen opfordrede Dronningen Poul Schlüter til at forsøge at danne en flertalsregering.

I løbet af mandagen (den 6. september) måtte Poul Schlüter efter forhandling med folketingets partier konstatere, at der ingen mulighed var for at danne den flertalsregering, Dronningen havde opfordret ham til at søge dannet.

Det var af forhandlingerne bl. a. fremgået, at socialdemokratiet ikke fandt det rigtigt at indgå i forhandling om en regering, som socialdemokratiet ikke agtede at deltage i, og at det radikale venstre ikke var interesseret i regeringsforhandling, der involverede fremskridtspartiet.

Tirsdag den 7. september om formiddagen meddelte Poul Schlüter Dronningen, at han ikke kunne danne den